

PHẦN 21

Dù ngạc nhiên khi người ra mở cửa cho mình là Phước, Lâm vẫn hỏi:

- Anh tới thăm ngoại hả?

Phước vừa chột cổng vừa nói:

- Không! Đạo này tao ở đây.

Lâm có vẻ không tin:

- Anh mà chịu ở ngôi nhà quá... date này à?

Ngồi xuống salon, gác hai chân lên bàn, Phước dài giọng:

- Có nhà ở là may rồi. Tao sợ mai một phải ra lề đường ấy chứ.

Lâm cười nửa miệng:

- Làm gì bi quan dữ vậy? Ai lại để cậu quý tử ra đường chứ?

Phước đành mặt lại:

- Mà đừng xỏ lá nữa! So với Minh Thi bồ mày, tao đâu là cái thá gì. Nếu không vì nó, tao đâu phải vất vưởng chỗ này.

Giọng rất tỉnh, Lâm hỏi:

- Minh Thi nào nhỉ?

- Hừ! Mày vờ vịt lắm. Con bé ấy là con rơi của ông già tao. Mà sao mày lại kết với con của người từng cầm sừng ba mày nhỉ?

Lâm cố nén giận xuống:

- Tôi không hiểu anh nói gì.

Phước căng căng mặt:

- Nhưng cậu Tuấn rất hiểu. Lúc nãy nghe bà ngoại kết tội ba tao, cậu ấy thờ dài hùi hụi. Chắc là tiếc cho cuộc tình đầy thơ mộng của mày đã vỡ tan. Hà! Càng nghĩ càng bái phục mợ Tuyên. Mợ ấy dương đông kích tây ngờ đâu lại trúng ngay tim con mình. Mày chối không biết Minh Thi cũng phải thôi. Nếu mày không quen nó, tao chơi trò gì mặc tao nghe!

Lâm biến sắc:

- Mày định làm gì?

Phước bật cười khoái trí:

- Tao thử xem tim mày mềm hay cứng thôi, chứ ai dám làm gì người yêu của mày.

Lâm bực bội:

- Minh Thi không phải người tao yêu.

- Tại vì con bé là con của người mày căm thù, đúng không?

Xoa hai tay vào nhau, Phước hả hê:

- Có dịp ta sẽ nói cho cô em gái ấy biết. Hai đứa bây cứ y như Roméo Juliette. Bi kịch vẫn là bi kịch. Tội thật!

Lâm sấn tới nắm áo Phước lôi dậy:

- Tao căm mày xía vào chuyện của tao và Thi! Nếu không đừng có trách.

Giọng ông Tuấn vang lên:

- Buông nó ra.

Lâm hậm hực nói tay. Anh nhìn như xoáy vào đôi mắt gian trá của Phước rồi bước ra ngoài.

Ông Tuấn bước theo:

- Vào chào nội rồi về.

Lâm lầm lì:

- Con không muốn đụng mặt thằng Phước. Hôm khác con sẽ tới thăm nội.

Ông Tuấn vừa lên ngồi sau lưng Lâm vừa càu nhàu:

- Nếu biết con dễ nổi nóng thế này ba đã không bảo con đến rước làm chi cho sinh chuyện.

Lâm làm thinh điều khiển xe. Ông Tuấn lại nói:

- Thì ra Minh Thi là con riêng của lão Thuần. Ba rất tiếc.

Lòng Lâm nhoi nhói theo tiếng thở dài của ba mình. Anh đã từng đọc trong một cuốn tiểu thuyết của Mỹ câu: "Yêu nghĩa là không bao giờ phải nói rất tiếc". Lẽ nào câu ấy đang vắn vào anh? Lâm không bao giờ muốn phải nói "rất tiếc" với Minh Thi vì cô bé vô tội.

Hai cha con im lặng suốt đoạn đường dài. Về tới nhà, ông Tuấn mới lên tiếng:

- Tình yêu của con do con lựa chọn và quyết định. Con không phải vì ba. Hận thù ấy ba không thể để con gánh. Đừng bao giờ để lỡ cơ hội của mình khi Minh Thi là một cô gái đáng yêu.

Ông Tuấn vào phòng rồi mà Lâm vẫn còn đứng thừ người bên chiếc xe. Anh đi ra đi vào với trăm ngàn mâu thuẫn trong đầu. Anh đã quyết không yêu vạn lần, nhưng chỉ mới nghe Phước nói chạm tới Minh Thi thôi, anh đã ray rứt không yên.

Chả hiểu thằng xảo quyết ấy định giở trò gì với Thi. Nếu thật sự Ông Thuần truất quyền thừa kế, Phước sẽ không để Minh Thi yên.

Lâm bồn chồn xoay xâu chìa khóa trong tay. Anh sẽ nói sao với cô bé đây? Nhắc nhở cô cảnh giác Phước? Điều ấy không nên vì hơn ai hết Thi biết anh và gia đình ông Thuần không thuận, mọi sự lỗ lờ đều bất lợi cho anh. Nói thật với Minh Thi lại càng không nên. Cô sẽ bị một cú sốc rất mạnh.

Nhưng sao anh phải bận tâm vì cô đến thế nhỉ? Anh đã hạ quyết tâm không yêu nữa rồi mà. Khổ nỗi trái tim luôn có lý lẽ của nó. Lâm càng cố dối lòng, anh càng nhận rõ tình cảm của mình hơn. Vừa rồi ba đã bao dung mở đèn xanh. Sao anh không mở nước đại phóng tới đích chứ?

Lâm lẩm nhẩm mãi hai câu thơ:

"Đã quyết không không được một ngày
Rời yêu yêu hết buổi chiều nay"

Cuối cùng không dứt được tơ lòng, Lâm leo lên xe phóng vèo tới trung tâm sinh ngữ. Không phải đợi lâu, chuông tan học đã rộn ràng đổ từng hồi. Anh lóng ngóng đưa mắt tìm Thi. Hôm nay cô cũng không đi xe đạp và đang chờ Yến Thư dưới gốc cây gần đó.

Lâm chột bời hỏi. Anh tiến đến và gọi tên cô với tất cả trùi mền. Minh Thi quay lại nhìn anh. Ánh mắt cô vừa xúc động vừa ngạc nhiên, vừa giận dữ trông thật dễ yêu. Lâm chột nhận ra suốt thời gian qua anh đã ngu ngốc làm khổ mình lẫn người khác. Anh cố dối lòng để bây giờ, ngay lúc này tình cảm dồn nén lâu nay của anh bỗng bùng lên dữ dội.

Giọng Minh Thi run run:

- Lâu quá mới gặp anh. Chắc không phải anh cần gặp em để giải quyết chuyện quan trọng gì chứ?

Lâm nghiêm nghị:

- Anh xin lỗi... Suốt thời gian qua anh đúng là ngốc. Ngốc đến mức xuýt nữa đánh mất tình yêu của mình... Anh thật là tệ.

Minh Thi mím môi:

- Đó không phải là lời em muốn nghe. Em cần được giải thích. Em không là trò đùa của anh, cho nên không thể lúc nào thích anh xuất hiện, chán thì lặn biệt tăm.

- Sao em lại nghĩ là anh đùa?

- Nếu không, anh giải thích đi!

Lâm chưa kịp nói gì, Yến Thư đã dẫn xe ra tới. Cô nàng lạnh chanh:

- A! Cuối cùng nhân vật nam chính cũng chịu xuất hiện. Thế là very... tốt rồi! Đêm nay anh đưa em về, chứ không phải nhờ bạn nữa hi?

Minh Thi từ tốn:

- Tao và Lâm có chuyện phải giải quyết. Mà về trước đi nhỏ!

Yến Thư lập lại:

- Giải quyết? Chà! Sao nghiêm trọng dữ vậy? Tao muốn ở lại để hòa giải, có... có được không?

Thi nhăn mặt:

- Có gây gỗ gì đâu mà mày đòi hoà giải. Về đi chị Hai!

Quay sang Lâm, Yến Thư hăm he:

- Hổm rày nhỏ Thi đã giảm đủ số cân rồi. Anh không được làm nó ốm hơn nữa đó. Nếu không đừng trách tôi nha!

Lâm gượng cười:

- Thư yên chí đi! Tôi không để bị quở trách đâu!

Yến Thư vừa phóng xe đi, Minh Thi đã đánh đá:

- Em không có nhiều thời gian đâu!

- Chúng ta vào quán vào đó chớ?

Hất mặt lên, Thi nói:

- Không cần! Ở đây được rồi! Em đang chuẩn bị nghe anh đây!

Lâm mỉm cười nhìn vẻ giận dữ ngang bướng của Thi rồi hạ giọng:

- Suốt thời gian qua em đã nghĩ gì về anh?

Thi cụt ngắn:

- Ghét!

- Nhiều hay ít?

- Không nhiều cũng không ít mà là ghét nhất đời. Nhất đời đó!

Rồi cô đổi giọng trầm tức:

- Người ta đã... đã... tới nhà, ngồi chờ mấy tiếng đồng hồ, vậy mà anh phớt tỉnh như không có chuyện gì. Đêm đó, người ta chờ điện thoại muốn dài cổ, mỗi mắt vẫn không nghe chút động tĩnh. Mỗi ngày tới lớp, mỗi tối tới trung tâm, người ta ngóng. Sao anh không chết luôn cho rồi?

Nói được tới đó, Minh Thi òa lên khóc. Nước mắt cô làm Lâm rối tung. Anh cuống quýt:

- Anh sẽ chết nếu em cứ khóc như vậy mãi. Minh Thi... anh xin lỗi! Nhưng em biết không suốt thời gian qua anh đã sống ở trạng thái phân vân hết sức kinh khủng. Đã có lúc anh thật sự muốn chúng ta vĩnh viễn chia tay. Nhưng rồi anh lại chịu không nổi viễn cảnh mãi mãi không có em. Anh cứ dần xé mà không thoát khỏi vòng luẩn quẩn yêu hay không yêu.

Minh Thi hờn mát:

- Chia tay có lẽ sẽ tốt hơn đây!

Lâm thành thật:

- Anh cũng tưởng thế, nhưng không phải. Không có em cái gì cũng xấu đi, cuộc sống mất niềm tin, làm việc uể oải không có động cơ. Anh không hiểu mình tồn tại để làm gì nữa.

Thi nhếch môi giễu cợt:

- Chẳng lẽ em quan trọng dữ vậy sao?

- Đúng vậy, em rất quan trọng.

- Nhưng khi anh nhận ra điều này, tất cả đã trễ rồi.

Mặt Lâm đổi sắc:

- Em nói sẽ không đi với dì Út mà.

Giọng Minh Thi thản nhiên:

- Đúng vậy! Nhưng đâu phải vì anh. Thời gian qua em đã thông suốt một điều.

Lâm thắc thỏm:

- Điều gì vậy?

Thi mím môi nói một hơi:

- Tình yêu đâu có gì quan trọng. Không gặp nhau, người ta sẽ nhanh chóng quên nhau. Cũng như em, khi đã qua những ngày mong đợi, em đã quên anh rồi. Khi đã quên được, tâm hồn mới nhẹ nhõm làm sao.

Lâm lấy lại bình tĩnh:

- Nhưng anh vẫn nhớ, vẫn yêu em. Và điều đó sẽ làm tâm hồn em xao động trở lại. Cô bé bướng ả! Em có thể dối lòng, nhưng không dối được anh đâu.

Xóc cái túi xách trên vai, Minh Thi thách thức:

- Khuyết điểm lớn nhất của anh là tự cao, là chủ quan. Cứ cho rằng em dối nhưng anh sẽ làm thế nào để chứng minh được điều đó? Tốt hơn hết anh đừng khuấy động em nữa? Hãy để em yên như em đã được yên lâu nay.

Dứt lời, Minh Thi quay lưng bước đi. Như một phản xạ, Lâm nắm tay cô kéo lại. Anh kéo mạnh đến mức cả người Thi lọt thỏm vào vòng ôm của anh.

Vừa cố vùng ra, Thi vừa la:

- Buông ra! Người ta nhìn kìa!

Lâm lì lợm:

- Ai nhìn mặc kệ! Em chưa nói thật anh không buông.

Lâm lằm lằm lì lì, anh ép sát cô vào gốc cây me già. Con đường sau giờ tan học bỗng vắng hoe. Dường như gió cũng trốn đâu mất. Thi cố sức đẩy anh nhưng không nổi. Trong ngực cô, trái tim búống bình đang đập liên hồi. Thi thấy nghẹt thở trong vòng tay Lâm nồng nàn. Mắt anh lấp lánh những tia nhìn vừa dịu dàng vừa cháy bỏng khiến Thi không tự chủ được. Cô như trôi theo những lời anh thì thầm bên tai:

- Sao không nhìn vào mắt anh mà giấu mặt đi thế? Anh biết em nói cho hả giận, chớ làm sao em quên anh cho được. Nếu đã quên, vừa rồi em đâu khóc làm anh quýnh quáng thế kia.

Nhẹ nhàng nâng cằm Minh Thi lên, Lâm từ tốn cúi xuống. Hốt hoảng, Thi nhắm mắt lại:

- Dừng... Dừng mà anh...

Thi chưa nói hết câu, môi cô đã bị môi Lâm khóa chặt. Cô cố mím môi lại, cung hai tay dầm mạnh vào ngực anh...

Vốn là kẻ lọc lõi trong tình trường, Lâm đâu dễ bỏ cuộc, trái lại Lâm càng cố chinh phục cho bằng được cô. Anh bất ngờ dứt môi cô ra, nhưng vẫn siết cô trong tay. Lúc Thi còn đang ngỡ ngàng, Lâm lại cúi xuống hôn lên trán, lên mắt Thi bằng những nụ hôn nhẹ thật nhẹ. Đến lúc hai tay cô không còn dầm vào ngực anh nữa, Lâm mới vờn nhẹ môi mình lên môi Thi, rồi hôn từng nụ nhỏ, từng nụ nhỏ ngắt ngắt.

Bẽn lẽn, cô giấu mặt vào ngực anh, giọng lạc đi:

- Anh xấu lắm! Xấu lắm!

Lâm cảm nhận được sự ngỡ ngàng run rẩy thật dễ yêu của Thi khi đón nhận môi mình. Sự vụng về của cô khiến Lâm xúc động. Anh nói bằng cả chân tình:

- Anh cảm ơn em đã cho anh biết thế nào là sự tuyệt diệu của tình yêu!

Rụt rè nhìn xung quanh, Thi lo lắng thật trẻ con:

- Lỡ ai nhìn thấy chắc chết...

Lâm vuốt tóc cô, triu mến:

- Ai mà nhìn thấy ngoài những hàng me già này. Lá me cũng xếp mi ngủ mắt rồi nên chẳng ai biết anh vừa mi em đâu.

Ngảng đầu nhìn Lâm, Thi tò mò lẫn ghen tuông:

- Anh từng... như vậy với nhiều người à?

Lâm ngập ngừng:

- Anh từng hôn, nhưng như vậy thì với mình em.

Minh Thi im lặng, Lâm nhíu mày:

- Không tin anh sao?

Thi lắc đầu, giọng buồn thiu:

- Em muốn về.

Lâm ngần ngừ rồi khởi động xe. Đợi Thi lên ngồi, anh mới hỏi:

- Giận anh à?

Thi khẽ đáp:

- Đâu có.

Rồi cô nói tiếp:

- Em không hiểu anh thật lòng hay đang đùa với em.

Lâm trầm giọng:

- Tình yêu là tình cảm hết sức thiêng liêng. Ai đùa với tình yêu sẽ phải trả giá. Với ba mẹ anh, tình yêu là một bi kịch mà anh là nạn nhân. Anh không muốn lao vào vết xe đã đổ. Cũng vì nghĩ tới chuyện của ba mình, anh không chịu nổi áp lực tâm lý nên đã quyết định xa em, để suốt thời gian đó bị dằn vặt, đau khổ. Anh đã hiểu ra rằng khi đã thật sự yêu, trái tim sẽ không còn thanh thản nữa. Anh phải có trách nhiệm với tình yêu, với người yêu của mình. Khi đến tìm em, anh đã suy nghĩ rất nghiêm túc. Nếu em cho rằng anh đùa là em đã sỉ nhục anh.

Minh Thi chớp mắt. Cô xúc động vòng tay ôm eo Lâm, cúi mặt vào lưng anh, cô phụng phịu:

- Em xin lỗi...

Hơi nghiêng đầu ra sau, Lâm trêu cô:

- Thay vì nói "Em xin lỗi" em hãy nói ba từ khác nghe tuyệt hơn.

Cầu vào hông Lâm, Thi nũng nịu:

- Anh đừng mơ...

Lâm cười. Anh biết anh đã giữ được trái tim Thi trong tay rồi. Anh sẽ nâng niu trân trọng cái vật thể nhỏ bé nhưng vô cùng quý giá ấy, vì nó cũng là mạng sống của anh, không có nó, Lâm cũng không tồn tại. Lâm cho xe chạy loang quanh những con đường có nhiều hàng cây nhất thành phố. Buổi tối là thời gian dành cho những đôi tình nhân. Họ ngồi sát vào nhau trên những chiếc xe, ngả vào lòng nhau trong những quán café có nhiều bóng tối hơn ánh sáng. Lần đầu trong đời, Minh Thi tận hưởng hạnh phúc đi dạo với người yêu để hiểu, dù xung quanh ồn ào tấp nập, những người yêu nhau vẫn có khoảng trời riêng, thế giới riêng của họ.

Xe Lâm ngừng trước cổng nhà Thi khi đồng hồ đeo tay của anh tí tít chín giờ. Thi bước xuống với nụ hôn phớt lên trán của anh.

Người nóng bừng, Thi lí nhí:

- Ngủ ngon!

Lâm bịn rịn buông tay cô:

- Em cũng vậy!

Đội xe Lâm khuất cuối phố. Thi mới đẩy cổng bước vào. Cô ngạc nhiên khi thấy Phong và Phước ngồi lù lù hai đống trên thềm.

Thi hỏi anh mình:

- Ủa! Tối nay anh... tu tại gia à?

Hắt hàm nhìn cô, Phong gằn:

- Em đi chơi với thằng Lâm à?

Minh Thi cắn môi:

- Vâng! Nhưng mẹ cho phép mà.

Phong nạt:

- Hừ! Đừng nói láo! Mà đội bữa nay mẹ đi vắng mới lộng hành. Tao không để cho nó yên đâu.

Minh Thi nhăn mặt:

- Anh làm gì xã hội đen dữ vậy. Nếu không tin, anh cứ đợi vài bữa nữa mẹ về rồi hỏi.

Phong lạnh lùng:

- Hừ! Tao hỏi nó chớ hỏi mẹ làm chi.

Thi nao núng:

- Anh không được kiếm chuyện với Lâm! Ảnh là người tốt.

Nãy giờ ngồi im lặng hút thuốc, Phước bỗng xía vô:

- Đối với con gái, Lâm bao giờ chả tốt. Bà ngoại tôi đặt cho hấn biệt danh là công tử hào hoa, hấn không những đào hoa mà còn đều giả nữa.

Minh Thi ngạc nhiên:

- Bà ngoại anh cũng biết Lâm nữa à?

Phước bật cười:

- Sao lại không? Lâm là cháu nội đích tôn của "lão thái hậu" mà.

Thi trợn mắt, cô gõ gõ vào đầu rồi áp úng:

- Vậy... vậy... anh là con bác Thuần à?

Phước cười ruồi:

- Em cũng biết ba tôi à?

Minh Thi vô tư:

- Biết chứ! Bác ấy tới ăn phở hoài.

Phước xoa cằm:

- Chỉ ăn phở thôi sao. Vậy mà ba tôi suốt ngày cứ nghĩ tới Thi. Ông đang khổ tâm lắm đó!

Cô sa sầm mặt:

- Anh nói vậy là nghĩa gì? Không ngờ với ba mình, anh cũng thiếu tôn trọng.

Phước tỉnh bơ:

- Tôi chỉ nói sự thật. Người ta phải tôn trọng sự thật, chứ sự thật đâu biết tôn trọng ai. Ba tôi nghĩ tới em vì quá giống bà Ngọc Diệp, mối tình không thể quên của ông.

Phong lộ vẻ khó chịu:

- Mà nói xàm hoài. Di Út tao có chồng có con lớn hơn mày nhiều đấy.

Phước vênh váo:

- Vậy thì đã sao? Mẹ thằng Lâm không từng cắm sừng ba nó à?

Phong bất bình:

- Di tao đâu thể giống di Tuyên. Dù là bạn thân, mày cũng không nên đùa quá lố, dễ mất lòng nhau lắm.

Phước cười gằn:

- Người bị mất lòng là tao chứ không phải mày đâu. Hừ! Di mày cũng như bà Tuyên đều mê mệt ông già tao. Bà nào cũng ngoại tình với ông hết.

Phong nóng mặt:

- Bằng chứng đâu mà mày dám nói thế?

Hất mặt về phía Minh Thi, Phước tỉnh khô:

- Minh Thi chính là bằng chứng! Nó và tao gọi chung một ông bố đấy.

Minh Thi trở mắt nhìn Phước, nhưng cô hoàn toàn không hiểu lời anh vừa nói có nghĩa gì. Hình như đoán được tâm lý của Minh Thi, Phước hạ giọng giải thích:

- Mẹ của Minh Thi là bà Ngọc Diệp. Ngày xưa bà ấy đã bỏ con mình cho chị ruột nuôi để đi Mỹ đoàn tụ với chồng. Hừ! Về phương diện nào đó, di Út mày còn đáng nể hơn bà Tuyên mấy bậc.

Tới lúc này, Thi mới vỡ lẽ ra, cô ú ớ:

- Anh... anh nói bậy! Nói bậy!

Phong sùng sộ:

- Mày phải chịu trách nhiệm về lời nói của mày đó.

Phước phác một cử chỉ.

- Chuyện lớn như vậy tao dám bày đặt sao? Lẽ ra tao vẫn im nhưng Minh Thi cũng là em tao. Tao không muốn nó bị Lâm lừa.

Ngừng lại một chút, Phước nói tiếp:

- Thằng khốn ấy biết Minh Thi là con của ba tao nên mới nhào vô tán tỉnh. Nó tuyên bố khi chán chê con bé rồi sẽ bỏ và rêu rao khắp nơi cho bị mặt ba tao. Tao suy nghĩ ghê lắm mới nói ra chuyện này.

Minh Thi choáng váng ngồi phịch xuống thêm nhà. Gục đầu vào tay cô không nói được lời nào. Phong vội vàng hỏi:

- Sao tao có thể tin mày được chứ?

Phước phớt tỉnh:

- Mày cứ hỏi bác gái sẽ biết ngay chứ gì.

Minh Thi chợt nhớ tới lần gặp trước đây của mẹ và ông Thuận. Những lời lơ lửng của mẹ như vô tình nhưng thật ra đều có ý. Như vậy rõ ràng Phước không hề bịa chuyện. Thi chợt run lên khi giọng Phước ngọt ngào khuyên lơn cô.

- Lâm là một đứa thủ đoạn. Anh biết nó từ nhỏ vì tụi anh sống chung nhà mà. Sau khi cậu Tuấn ra tù. Lâm và cậu ấy quyết lấy lại chức vụ giám đốc công ty cổ phần mà ba anh đang nắm. Ruồng rẫy em để làm khổ ba cũng là một trong những thủ đoạn của cha con Lâm.

Ngập ngừng, Phước nói tiếp:

- Anh tìm em thông minh, cứng rắn sẽ không bị mắc bẫy của Lâm.

Thi ôm đầu:

- Không! Tôi không nghe, không tin gì hết! Hãy để tôi yên.

Dứt lời cô hốt hải chạy về phòng và ngồi rúc vào một góc giường với một tâm trạng hoảng loạn.

Không có gì đáng sợ hơn một ngày kia có người cho mình biết mình là ai, từ đâu được sinh ra.

Không có gì đáng sợ hơn Lâu nay mình sống trong sự lừa dối của ba mẹ và cả của người mình yêu.

Cấn môi lại, Thi nghe như dư vị của nụ hôn đầu vẫn còn đê mê ngây ngất. Những nụ hôn của Lâm là những nụ hôn dối trá, những lời đắm say của anh là những lời chót lưỡi đầu môi.

Vùi đầu vào gối, cô muốn khóc nhưng mắt ráo hoảnh. Thi khổ sở với điều động trời mình vừa biết. Giờ Thi đã hiểu tại sao dì Út ép cô đi Mỹ mà ba mẹ cô không phản đối rồi. Thật ra mẹ mới là người thương cô, cần cô thật sự chứ không phải dì Út. Dì ấy thật ích kỷ khi muốn có Thi ở cùng nơi đất khách quê

người nhưng lại không dám nhận cô là con ruột của mình. Dù Thi rất quý dì Út, nhưng không bao giờ cô nhìn dì ấy là mẹ đâu. Cô chỉ duy nhất có mình mẹ Loan và ba Ninh thôi. Nhất định Thi phải nó rõ với dì Út vấn đề này mới được.

Trở xuống nhà, Thi thấy Phong ngồi hút thuốc. Cô liền bảo:

- Anh chờ em tới khách sạn tìm dì Út!

Phong kêu lên:

- Chuyện đâu còn có đó. Em làm gì hấp tấp dữ vậy? Giờ cũng khuya rồi!

- Không gặp dì Út, tối nay em không ngủ được. Làm ơn chờ em đi...

Rồi cô đổi giọng:

- Hay bây giờ em không phải em ruột của anh, anh không thèm lo?

Phong nạt:

- Nói bậy, xe anh thằng Phước mượn rồi.

Thi dậm chân:

- Trời ơi! Sao lại cho hấn mượn?

Phong dài giọng:

- Dầu sao Phước cũng là anh Hai em mà.

Thi bĩu môi:

- Em không nhận ông là ba đâu. Với lại Phước là con nuôi chớ đâu phải con ruột ông Thuần. Anh không cần phải vì em.

Phong sừng sốt:

- Vậy mà anh cứ tưởng...

Thi hơi chua chát:

- Trước đây em từng nói với mẹ. Ai vô phúc mới làm con một người ăn ở thất đức như ông Thuần. Giờ lẽ nào chính em là kẻ vô phúc ấy?

Phong dịu giọng:

- Đừng nghĩ ngợi lung tung. Đi ngủ đi! Lúc nào anh cũng xem em là em của mình. Bởi vậy nhất định anh sẽ cho thằng Lâm một trận.

Minh Thi lắc đầu:

- Chuyện của em và Lâm, anh đừng can thiệp! Nếu Lâm đúng như Phước nói thì ảnh là đồ bỏ đi, anh đừng vào làm gì cho bẩn tay.

Phong gật gù:

- Nói nghe hay lắm! Điều quan trọng bây giờ là em ngủ đi. Sáng anh chờ em tới gặp dì Út.

Minh Thi thở dài. Với cô đêm nay có lẽ sẽ là đêm dài nhất. Một đêm mà giông gió cuộc đời đã ập tới cuốn phăng đi những tháng ngày đầy hoa mộng cũ, còn lại mình cô bơ vơ với tương lai. một tương lai đầy khó chịu.